

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Laura Borràs
Presidenta del Parlament

Demostrear la innocència

Dilluns passat em vaig assabentar, a través dels mitjans de comunicació, que, després d'un llarg i irregular periple judicial, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tancava la instrucció del cas iniciat prospectivament (il·legal i inconstitucional) contra la meua gestió al capdavant de la Institució de les Lletres Catalanes. S'acosta, doncs, el desenllaç d'un procés en què, des del primer moment, m'he vist obligada a demostrar la meua innocència perquè els qui m'acusen ja m'han declarat culpable, tot i que mai podran demostrar aquesta falsa culpabilitat, perquè mai, mai, mai he fet res per defraudar la ILC ni res que la pugui perjudicar en cap sentit. Tanmateix, la magnitud de l'aberració jurídica perpetrada contra la meua reputació pot pujar encara algun graó més si el fiscal decideix presentar un escrit d'acu-

sació. Si ho fa, en lloc d'arxivar la causa, que és el que correspondria, tindrem una prova més que es tracta d'una persecució política i la desproporció en les penes que pugui sol·licitar en mostrarà la magnitud.

Denunciar el context de repressió en què vivim instal·lats seria solemnitzar una obvietat. Però aquests darrers dies hi ha qui, també des d'aquestes mateixes pàgines, s'ha afanyat gairebé a dictar sentència abans fins i tot que es determini l'obertura de judici oral. És curiós que en un mateix article s'admeti que em trobo assegurada en una bomba de rellotgeria activada per les clavegueres de l'Estat, que patiré el que no està escrit i que serà injust però, alhora, se sentenciï que la meua única alternativa és plegar.

Demanar-me la dimissió és, sembla, una opció més raonable que denunciar la persecució po-

lítica i l'assetjament judicial a què soc sotmesa. Les opinions són lliures, òbviament, però em resulta especialment colpidor llegir que mantenir-me ferma en la defensa de la meua innocència és una actitud egoista, perquè si vetllés bàsicament pel meu interès personal no hauria

Em resulta colpidor llegir que mantenir-me ferma en la meua innocència és una actitud egoista

anat acceptant compromisos polítics que han anat compromentent, també, la meua situació legal. Si algú pot trobar convenient que m'aparti o que m'apartin deu ser, precisament, perquè sempre he defugit la comoditat. Però plegar per estalviar-me problemes seria ensenyar la via per apartar les perso-

nes que molesten.

Em sento molt orgullosa de la meua tasca com a directora de la Institució de les Lletres Catalanes, especialment per haver complert l'encàrrec de dur a terme la seva actualització digital i de fer-ho en un termini de temps molt breu, al menor cost possible i amb uns estàndards de qualitat inqüestionables. Va ser un encàrrec que se'm va fer per la meua anterior trajectòria acadèmica però que s'ha decidit embrutar per la meua posterior trajectòria política.

Una de les pitjors conseqüències de la resposta autoritària de l'Estat espanyol a la lluita democràtica a favor de la independència de Catalunya és la judicialització permanent de la política. I, encara que hi hagi interès a fer veure que el país s'ha tornat a instal·lar en la normalitat, la realitat és tossuda perquè la repressió és persistent. En un

país normal la meua causa hauria quedat arxivada fa molt temps, ni s'hauria obert, de fet. Però el meu no és un cas aïllat. Només cal recordar que la setmana passada vam viure la declaració de la consellera de Cultura al TSJC, el segon judici contra el president Quim Torra per no retirar una pancarta a favor de la llibertat d'expressió i la multa a l'alcalde de Sant Cugat del Vallès per uns llaços grocs. Aquesta és la lamentable realitat en què seguim instal·lats.

L'actual legislatura, que havia de servir per avançar cap a la independència, hauria de permetre, com a mínim, la unió de l'independentisme per defensar-nos d'aquesta repressió. Per això és indispensable que, alhora que denunciem que hi ha jutges fent de polítics, els polítics no caiguin en la temptació de fer de jutges. ■

Hasta **10 años** GARANTÍA

TOYOTA COROLLA ELECTRIC HYBRID

EL TEU COMPANYY DE VIATGE AMB 10 ANYS DE GARANTIA

TOYOTA AUTOFORUM
www.autoforum.toyota.es

TARRAGONA
C/Caràbia, 5-7 (Urb. l'Albada)

977 25 25 09
clientes@autoforum.com

I també ens trobaràs a ...
Reus · Tortosa · El Vendrell · Valls

Emissions CO₂ (g/km): 99 – 115 (WLTP). Consum mitjà (l/100 km): 4,4 – 5,1 (WLTP).

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC no renunciarà al diàleg pel gir del PSOE al Sàhara

■ El dirigent Raül Romeva veu una “equivocació colossal” en el pacte del govern espanyol amb el Marroc ■ Adverteix que la dependència del gas d'Algèria obliga a impulsar la sobirania energètica

Redacció
BARCELONA

Tot i el rebuig al gir del govern espanyol en el conflicte del Sàhara Occidental, ERC no renunciarà a mantenir els “ponts” de diàleg amb l'executiu de Pedro Sánchez pel convenciment del partit que és així com cal fer “confrontació democràtica en els punts i en els temes” en què no estan d'acord.

Ho reafirmava ahir l'exconseller i dirigent republicà Raül Romeva en declaracions als mitjans abans de la celebració del IV Memorial Afusellats Camp de la Bota, que va tenir lloc al matí al campus universitari i tecnològic Diagonal/Besòs de Barcelona —el campus s'aixeca sobre el camp d'afusellament de presos republicans per part del franquisme—. De fet, l'exconseller d'ERC recorda que els republicans estan en desacord en diversos afers amb el govern espanyol,

Raül Romeva, aquest gener, presentant les línies mestres de la conferència nacional que ERC ha celebrat al març ■ EFE

no només amb aquest, però al mateix temps estan compromesos amb el diàleg polític.

Romeva va qualificar d'“equivocació colossal” la renúncia del govern espanyol a defensar una solu-

ció per al poble sahrauí a través d'un referèndum d'autodeterminació tal com estableixen les resolucions de l'Organització de les Nacions Unides (ONU). El vicesecretari general de Prospectiva i

Agenda 2030 d'ERC considera incomprensible el canvi de posició de l'executiu espanyol tant des del punt de vista humanitari com geopolític.

En l'aspecte geopolític, Romeva recorda la depen-

dència espanyola del gas algerià i la necessitat d'impulsar fermament la sobirania energètica amb noves energies renovables per superar “la fragilitat de la dependència energètica” respecte a altres

països. Després de recordar que ERC registrarà avui al Congrés dels Diputats una petició de compareixença del president Sánchez perquè doni explicacions a la cambra baixa, Romeva va afirmar que “el canvi de registre és un error gravíssim” que “sorpren per la seva incoherència”.

Crida a les bases del PSC
Romeva, amb un historial d'activista internacional i d'exeuroparlamentari europeu, ha volgut recordar que ha treballat molts anys amb “molta gent del PSOE i del PSC justament per defensar els drets del poble sahrauí en relació amb el dret a l'autodeterminació i la celebració d'un referèndum”.

En aquest sentit, està convençut que “una part important” de la militància del socialisme espanyol està “en absolut desacord” i “incòmoda” amb el viratge polític de l'executiu de Sánchez —com a metròpoli de l'antiga colònia del Sàhara Occidental, que va abandonar el 1976 davant l'ocupació del Marroc, l'Estat espanyol estava compromès amb el referèndum com a solució per al poble sahrauí en sintonia amb les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU, una posició que havien mantingut tots els governs estatals del PSOE i el PP fins avui. ■

OPINIÓ

L'ANC i el grup latent

Es que els treballadors precaris, els usuaris de transports públics o els llogaters no s'associen fàcilment? En la majoria dels casos són “grups latents”, col·lectius amb uns interessos comuns però que no aconsegueixen fer-los aflorar en forma d'acció col·lectiva o d'organització. Generalment, la qüestió és explicar com i per què un grup latent deixa de ser-ho, però a Catalunya estem vivint un cas contrari: com un grup organitzat passa a ser, de nou, latent. Em refereixo al moviment independentista. La mateixa ciutadania que, ara, segurament sense grans canvis en les preferències individuals, torna a invisibilitzar-se. Per què?

És evident que, durant una dè-

cada, la funció de lideratge organitzatiu i polític de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i Òmnium va ser clau. Tanmateix, en la majoria d'anàlisis de les dificultats actuals de l'independentisme les mirades se centren en el que passa entre els partits polítics i al Parlament i queden en un segon pla els artífexs d'aquest moviment. Domina la percepció que el que passa en la política institucional és el causant principal de la desmobilització, però seria bo també plantejar-se si hi ha res del que fa l'ANC, o més aviat del que deixa de fer, que pugui (involuntàriament) contribuir a la immersió del moviment.

Des del 2017, l'ANC es presenta com una organització que defen-

Instant d'una protesta de l'ANC celebrada el 2019 a Barcelona ■ J. RAMOS

sa la independència aconseguida amb el referèndum de l'1-O, proclamada la tardor d'aquell any, i ajornada sine die en la seva implementació. Com és ben sabut, aquesta interpretació no és avui compartida per tots els independentistes. Una part important considera que, malgrat l'èxit que va representar el referèndum, cal emmarcar-lo en unes circum-

tàncies repressives per part de l'Estat que no van permetre convertir-lo en una consulta homologable a escala internacional ni en una font de legitimitat interna per al conjunt de la ciutadania.

Aquestes dues interpretacions serveixen de base narrativa per a la competència electoral entre els partits independentistes. Per això, si algú hauria d'intentar supe-

rar-la és, precisament, qui va excel·lir en les tasques de lideratge del moviment independentista. La tasca de l'ANC ja no és fer aflorar, sinó impedir que el nombrós col·lectiu dels independentistes se submergeixi definitivament, i ja només es manifesti a les urnes. Seria possible reelaborar i impulsar un programa de mobilització basat en els elements que agrupen tot l'independentisme actual? Segurament estarà abocat al fracàs intentar fondre dues narratives tan amarades d'interpretacions personals, però és imprescindible complementar-les i articular-les en una visió única, coherent i mobilitzadora de les diverses sensibilitats per tornar a liderar l'independentisme social. Els marcs interpretatius comuns, en qualsevol causa, poques vegades han sortit d'un Parlament, més aviat són fruit dels moviments socials.

Jaume López
Professor de ciència política (UPF)

